

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci navrhovatelů: **a) M. K., b) R. F. c) M. S. F., d) L. F., e) T. F., f) M. F., g) S. F.**, všichni zastoupeni Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti odpůrci: **Magistrát města Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 2336/8, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelů proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 8. 2018, č. j. 40 A 7/2018 – 95,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 8. 2018, č. j. 40 A 7/2018 – 95, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Navrhovatelům **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatelů Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) usnesením ze dne 29. 8. 2018, č. j. 40 A 7/2018 – 95 (dále též „*napadené usnesení*“), odmítl návrh na zrušení opatření obecné povahy ze dne 27. 2. 2018, č. j. MMUL/OKSS/33425/2018/KohM (dále jen „*opatření obecné povahy z 27. 2. 2018*“), kterým odpůrce vyhlásil na území města tzv. oblasti se zvýšeným výskytem sociálně nežádoucích jevů.

[2] Navrhovatelé původně jedním návrhem adresovaným krajskému soudu žádali (I) vyslovení toho, že se Statutární město Ústí nad Labem (dále jen „*město*“) dopustilo nezákonného zásahu „*nezajištěním adekvátního náhradního bydlení*“ navrhovatelům, a (II) zrušení opatření obecné povahy z 27. 2. 2018. Usnesením ze dne 19. 6. 2018, č. j. 40 A 7/2018 – 1a, krajský soud vyloučil podání navrhovatelů v části (II) k samostatnému řízení, které bylo pravomocně skončeno vydáním nyní napadeného usnesení.

[3] Pro úplnost lze dodat, že žalobu v části (I) krajský soud též odmítl svým usnesením ze dne 29. 8. 2018, č. j. 15 A 118/2018 – 99, přičemž i proti tomuto usnesení podali navrhovatelé kasační stížnost, o níž dosud Nejvyšší správní soud nerozhodl a vede o ní řízení pod sp. zn. 3 As 90/2018.

[4] V napadeném usnesení krajský soud odkázal na § 46 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a konstatoval nedostatek aktivní procesní legitimace navrhovatelů, neboť opatřením obecné povahy z 27. 2. 2018 nebyli zkráceni na svých veřejných subjektivních právech. Odpůrce vydal dané opatření na základě § 33 a § 33d zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, a vyhlásil jím na území města tzv. oblasti se zvýšeným výskytem sociálně nežádoucích jevů. Navrhovatelé přitom nejsou podle krajského soudu „občany“ města Ústí nad Labem, ale města Česká Lípa, kde mají úředně hlášen trvalý pobyt. Zkrácení svých práv spatřovali dle návrhu v tom, že s nimi nebyla obnovena nájemní smlouva, uzavřená na dobu určitou do 30. 6. 2018, a to právě v souvislosti s přijetím opatření obecné povahy z 27. 2. 2018. Nájem se přitom týkal ubytování navrhovatelů v ubytovně na území města Ústí nad Labem.

[5] Krajský soud uvedl, že odpůrce nebyl účastníkem nájemního vztahu a navíc v nájemních vztazích absentuje veřejné subjektivní právo navrhovatelů, které by mohlo požívat soudní ochrany ve správním soudnictví. Pokud pronajímatelka odmítla navrhovatelům prodloužit nájemní smlouvu, nelze to klást k tíži odpůrce. Opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 pronajímatelku nijak neomezovalo v uzavírání nájemní smlouvy. Jeho vydáním nebyly dotčeny stávající nájemní vztahy včetně vyplácení doplatku na bydlení – toto opatření obecné povahy dopadá toliko na osoby, kterým právo užívání bytu vzniklo až po vydání opatření obecné povahy.

[6] Proti napadenému usnesení podali navrhovatelé (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost z důvodu, jež podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s tím, že dovozují nezákonnost tohoto usnesení spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[7] Většina námitek v kasační stížnosti se pak týká posouzení tvrzeného nezákonného zásahu vůči stěžovatelům, tedy směřuje vůči usnesení krajského soudu č. j. 15 A 118/2018 – 99 (k tomu viz odstavec [3] výše). Stěžovatelé tvrdí, že město odmítlo aktivně řešit jejich situaci v důsledku uzavření jejich ubytovny a naopak ke vzniku této situace samo přispělo. Dále argumentují, že jim svédčí právo na zajištění přiměřeného bydlení dle čl. 11 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech (dále jen „pakt“), které je na zákonné úrovni provedeno § 35 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení). V části IV. kasační stížnosti tuto právní argumentaci podrobně rozvádějí; v části V. dovozují, že město je subjektem povinným zajistit stěžovatelům přiměřené bydlení, a v části VI. (pod nadpisem „*Posouzení nezákonného zásahu*“) uvádějí s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z jakých důvodů je třeba nečinnost města při obstarání adekvátního bydlení pro stěžovatele posoudit jako nezákonný zásah. Zdůrazňují také svůj romský původ s tím, že právě z tohoto důvodu je pro ně obtížné získat komerční bydlení.

[8] Napadeného usnesení se bezprostředně týká jen menší část kasační argumentace. Stěžovatelé předně dovozují, že zákonná ustanovení, podle nichž bylo opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 vydáno, jsou neústavní; v tomto ohledu poukazují na návrh na zrušení těchto ustanovení, o němž vede řízení Ústavní soud pod sp. zn. Pl. ÚS 40/17. Dále uvádějí, že podle opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 spadá mezi vymezené oblasti se zvýšeným výskytem sociálně nežádoucích jevů i ulice Klišská a ulice Purkyňova, na kterých se nacházejí ubytovny, kde byli na základě nájemní smlouvy ubytováni i stěžovatelé. Zatímco dříve bylo běžné prodlužování jejich nájemní smlouvy, ke dni 30. 6. 2018 došlo k uzavření ubytovny, což bylo následkem přijetí opatření obecné povahy z 27. 2. 2018.

pokračování

[9] K vlastnímu rozhodovacímu důvodu dle napadeného usnesení, tedy k absenci aktivní procesní legitimace stěžovatelů, v části VII. kasační stížnosti uvádějí, že opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 znemožnilo osobám žijícím v daných lokalitách pobírat doplatek na bydlení. Právě z tohoto doplatku hradili nájemné. Odebráním tohoto doplatku tedy „statutární město Ústí nad Labem fakticky donutilo velkou část obyvatel těchto oblastí, včetně obyvatel ubytoven uzavřených v souvislosti s OOP [míněno opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 – pozn. soudu], se z těchto oblastí v rozporu s jejich vůlí vystěhovat, a zároveň jim znemožnilo v těchto oblastech hledat další bydlení.“ K tomu stěžovatelé dodávají, že situace, v jejímž důsledku došlo k zásahu do jejich práv, byla „přímo způsobena opatřením obecné povahy.“ Konkrétně pak bylo zasaženo jejich právo na bydlení podle čl. 11 odst. 1 paktu, ve spojení s právem na soukromý život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), právem na přiměřenou životní úroveň podle čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 27 Úmluvy o právech dítěte, respektive čl. 5 písm. e) bod ii) Úmluvy OSN o odstranění všech forem rasové diskriminace. Opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 navíc závažným způsobem zasahuje i do práva stěžovatelů na svobodu pobytu dle čl. 14 odst. 1 Listiny. Přijetím a aplikací opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 se dostali do situace, v níž jim bezprostředně hrozí bezdomovectví a extrémní chudoba, což se dotýká i jejich práva nebýt podroben nelidskému a nedůstojnému zacházení dle čl. 3 Úmluvy.

[10] Odpůrce ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatelé v kasační stížnosti nepřinášejí novou argumentaci oproti té, kterou předložili v řízení před krajským soudem. Tato argumentace je irelevantní, neboť opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 bylo vydáno v souladu se zákonem. Probíhající řízení před Ústavním soudem také není relevantní, neboť i kdyby Ústavní soud zákonnou úpravu zrušil, odpůrce by na to v budoucnu přiměřeným způsobem reagoval.

[11] Odpůrce dále nesouhlasí s tím, že by opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 vedlo k bezdomovectví osob, které do 30. 6. 2018 pobývaly ve zrušených ubytovnách v Ústí nad Labem. Má za to, že stěžovatelé nemají aktivní legitimaci dle § 101a odst. 1 s. ř. s. a ztotožňuje se s napadeným usnesením.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Úvodem je třeba konstatovat, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že v případě, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o zastavení řízení nebo o odmítnutí návrhu, lze kasační stížnost podat pouze z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním (viz například rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 – 13; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V této souvislosti zdejší soud pro úplnost připomíná, že ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo) plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení právního předpisu; kasační soud je posuzuje podle jejich obsahu. Stěžovateli tak nemůže jít k tíži ani fakt, že námitky ve své kasační stížnosti chybně subsumuje

pod zákonné důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50). Je proto nerozhodné, že stěžovatelé v nyní posuzované věci výslovně podřadili důvody kasační stížnosti nesprávně pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] V kasační stížnosti stěžovatelé nereflektují, že řízení o jejich návrhu na zrušení opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 bylo vyloučeno k samostatnému řízení. Většinu svých námitek totiž směřují proti Statutárnímu městu Ústí nad Labem (tedy obci, jako jednotce územní samosprávy), jež bylo – spolu s odpůrcem – jako žalovaný označeno v původním návrhu stěžovatelů podanému krajskému soudu. Tyto námitky tedy nesměřují vůči opatření obecné povahy z 27. 2. 2018. Jedná se o námitky, které se týkají otázky zajištění bydlení stěžovatelů v situaci, za které jim nebyla prodloužena nájemní smlouva. Nejvyšší správní soud se uvedeným typem námitek nemohl zabývat, neboť by tak vybočil z mezí přezkumu daných předně obsahem původního návrhu stěžovatelů krajskému soudu a dále též usnesením téhož soudu č. j. 40 A 7/2018 – 1a, které omezilo v tomto řízení předmět přezkumu pouze na návrh na zrušení opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 (viz také odstavec [2] výše).

[16] Kasační stížnost je však přes výše uvedené projednatelná, neboť v části VII polemizuje s nosným důvodem napadeného usnesení, tedy absencí aktivní procesní legitimace stěžovatelů k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy z 27. 2. 2018. Je sice pravdou, že i v této části kasační stížnosti stěžovatelé zaměňují **město** a odpůrce, tedy **magistrát města** (orgán veřejné správy, kterou vykonává v přenesené působnosti, viz odstavec 48 kasační stížnosti a odstavec [9] výše). Bez ohledu na uvedené je však základní osa jejich argumentace proti napadenému usnesení patrná: stěžovatelé dovozují dotčení svých základních práv, konkrétně práva na bydlení a na soukromý život (vymezených odkazem na příslušná ustanovení ústavněprávních předpisů a mezinárodních smluv o lidských právech), na základě přijetí opatření obecné povahy z 27. 2. 2018.

[17] Aktivní procesní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je upravena v § 101a odst. 1 s. ř. s., podle něž *návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.*

[18] Výkladem tohoto ustanovení se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v rozsudku ze dne 4. 7. 2019, č. j. 4 As 98/2019 – 30. Shrnul v něm dosavadní judikaturu tohoto soudu, rozšířeného senátu a Ústavního soudu k této otázce a zdůraznil prosazující se tendenci ke korekci restriktivního chápání aktivní procesní legitimace, omezující oprávnění k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy (územního plánu) na vlastníky či osoby oprávněné z jiných věcných práv k nemovitostem na dotčeném území. Dospěl k závěru, že „[p]ro posouzení oprávnění stěžovatele k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je tudíž rozhodné, zda napadené opatření obecné povahy zasahuje dle jeho myslitelného tvrzení do jeho právní sféry.“ Jakkoli se v judikované věci správní soudy zabývaly přezkumem územního plánu, základní zásady posuzování aktivní procesní legitimace navrhovatele mají obecný dopad a lze je vztáhnout i na nyní projednávanou věc, neboť úvahy o aktivní legitimaci a posuzování možného dotčení veřejných subjektivních práv nejsou nezbytně vázány na konkrétní skutkový stav, respektive na konkrétní druh přezkoumávaného opatření obecné povahy.

[19] V rozsudku ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 As 201/2015 – 181, dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]odle konstantní judikatury je pak postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy odmítnutí návrhu usnesením, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, vyhrazen pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjištělným bez pochyb

pokračování

okamžitě, zpravidla již z návrhu samého. Pokud tomu tak není, musí soud návrh 'propustit do řízení ve věci', kdy teprve, vyjde-li nedostatek aktivní legitimace najevo, bude s ohledem na tuto skutečnost rozhodnuto ve věci rozsudkem (rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 – 59).“

[20] Z uvedených rozsudků a z další judikatury v nich citované tedy plyne, že krajský soud může odmítnout návrh na přezkum opatření obecné povahy pouze za situace, při které je nemožnost dotčení veřejných subjektivních práv zjevná, patrná ze samotného návrhu bez dalšího, to jest bez jakýchkoli složitějších úvah a nutnosti podrobnější reakce soudu na předloženou argumentaci. Aplikují-li se tyto závěry na nyní projednávanou věc, je zřejmé, že by bylo možné nedostatek aktivní procesní legitimace dovodit například v situaci, v níž by stěžovatelé v postavení navrhovatelů neměli žádný vztah (*nexus*) k odpůrci a kdy by se jejich opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 vůbec netýkalo – třeba proto, že by bydleli zcela mimo územní obvod města Ústí nad Labem. O takovou situaci se však nejedná.

[21] Je pravdou, že tímto směrem zaměřil své úvahy krajský soud v napadeném usnesení, protože zde zdůraznil, že stěžovatelé mají trvalý pobyt (stěžovatelé jsou – slovy krajského soudu – „*občany jiného města*“) ve městě Česká Lípa, nikoli v Ústí nad Labem. Institut trvalého pobytu má však především evidenční charakter (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 10 As 125/2014 – 36). Místo trvalého pobytu zde navíc není rozhodující; stěžovatelé totiž zjevně tvrdí (mimo jiné) dotčení svého práva na bydlení a není sporné, že *de facto* bydleli právě v obvodu města Ústí nad Labem. Dotčení jejich práv je tedy „myslitelné“. Naopak by nebylo myslitelné pouze v případě, ve kterém by nejen jejich místo trvalého pobytu, ale i faktického bydliště bylo mimo území města Ústí nad Labem.

[22] Ostatně krajský soud si byl nedostatečností této argumentace vědom, neboť – kromě naznačené úvahy o jiném místě trvalého pobytu stěžovatelů – odmítnutí jejich návrhu podpořil další argumentací. Tu lze stručně shrnout tak, že (1) nájemní smlouva, kvůli jejímuž zániku stěžovatelé přišli o bydlení, zakládá soukromoprávní vztah, nikoli veřejné subjektivní právo stěžovatelů; a (2) opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 dopadá toliko na osoby, kterým právo užívání bytu vzniklo až po jeho vydání, nikoliv na stávající nájemce (jimiž jsou stěžovatelé).

[23] K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že výše uvedený argument (1) pomíjí, že stěžovatelé na str. 3 a dále v odstavci 45 svého návrhu předložili výčet konkrétních ustanovení mezinárodních smluv a ústavních předpisů, zakládající jejich určitá základní práva, která měla být opatřením obecné povahy z 27. 2. 2018 dotčena. Předložili také určitou argumentaci či přesněji skutkovou verzi vysvětlující, jak opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 údajně zapříčinilo, že stěžovatelé v důsledku dalších událostí (ukončení provozu ubytovny, neprodloužení nájemní smlouvy apod.) fakticky přišli o možnost bydlení v Ústí nad Labem. V tomto řízení není úlohou Nejvyššího správního soudu tuto argumentaci věcně posuzovat; omezí se jen na konstatování, že stěžovatelé v řízení před krajským soudem předložili „myslitelné“ tvrzení, že opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 se – byť zprostředkovaně – dotklo jejich určitých veřejných subjektivních práv. Nelze zde proto dovodit, že by stěžovatelé byli (dikcí zákona) *zjevně neoprávněni* k podání návrhu [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

[24] Co se týče argumentu krajského soudu sub (2), ten již představuje vlastní věcné posouzení relevantní otázky, zde konkrétně aktivní **věcné** legitimace stěžovatelů. Krajský soud zde totiž implicitně připouští, že i kdyby snad zánik nájmu mohl způsobit dotčení veřejných subjektivních práv stěžovatelů (což však na jiném místě napadeného usnesení popírá), tak s ohledem na omezenou časovou působnost opatření obecné povahy z 27. 2. 2018 nebudou dotčeni na svých právech právě stěžovatelé, coby „*stávající nájemníci*“. Tento závěr však již představuje úvahu, zda skutečně mohlo dojít k dotčení určitých veřejných subjektivních práv stěžovatelů.

Je tedy již poměrně složitějším **hmotněprávním posouzením věci**, dle něhož se posuzuje důvodnost návrhu.

[25] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadené usnesení krajského soudu zrušil podle § 110 odst. 1, věty první před středníkem s. ř. s, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným kasačním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a návrh stěžovatelů na zrušení opatření obecné povahy věcně posoudí (budou-li splněny ostatní podmínky řízení). Pokud shledá, že navrhovatelům nespovídá aktivní legitimace věcná (hmotná), řádně takový závěr odůvodní především ve vztahu ke konkrétním veřejným subjektivním právům, jejichž dotčení stěžovatelé tvrdí.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

[27] Podle § 10 odst. 1, věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), *soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen*. Dále dle § 10 odst. 2 zákona o soudních poplatcích platí, že *soud vrátí poplatek z účtu soudu i tomu, kdo jej zaplatil na základě nesprávné výzvy soudu nebo na základě nesprávného rozhodnutí soudu, kterým mu byla tato povinnost uložena*. Nejvyšší správní soud v rámci přípravných procesních úkonů stěžovatele usnesením ze dne 26. 9. 2018, č. j. 3 Ads 91/2018 – 18, vyzval k úhradě soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Následně ovšem bylo po obdržení soudního spisu krajského soudu zjištěno, že krajský soud stěžovatelům usnesením ze dne 11. 7. 2018, č. j. 40 A 7/2018 – 71, přiznal osvobození od soudního poplatku v plném rozsahu. Z § 36 odst. 3, věty poslední s. ř. s. vyplývá, že *přiznané osvobození se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti*. Stěžovatelé proto nebyli povinni hradit na základě nesprávné výzvy zdejšího soudu soudní poplatek za kasační stížnost, přesto tak však učinili. S ohledem na uvedené rozhodl kasační soud výrokem II. tohoto rozsudku o vrácení zaplaceného soudního poplatku k rukám zástupce stěžovatelů. Lhůta k vrácení soudního poplatku vyplývá z § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích, dle kterého je-li soud povinen vrátit již zaplacený poplatek nebo přeplatek na poplatku, učiní tak ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. dubna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu